

EXPRESS

ILUSTROWANY

ROK II

ŁÓDŹ, SOBOTA, 9 SIERPNI 1947 ROKU.

Nr 216 (514)

Ostra krytyka rządu

w parlamencie brytyjskim. — Lewa opozycja żąda zmiany polityki zagranicznej

Izba Gmin przyjęła w drugim czytaniu projekt o nadzwyczajnych pełnomocnictwach dla rządu w związku z groźącym Wielkiej Brytanii kryzysem gospodarczym. Poprawka opozycji, zmierzająca do obalenia ustawy, została odrzucona 251 głosami przeciw 148.

W dniu wczorajszym przemawiał przed Izby Herbert Morrison, który dowodził, że rząd musi posiadać specjalne pełnomocnictwa jeśli ma szybko i skutecznie stosować środki zaradcze w sytuacjach, jakie mogą zaistnieć. Morrison zwrócił uwagę posłów, że rząd nie pozwoli na poddanie go krzyżowemu badaniu co do sposobu w jaki ma zamierzać korzystać z udzielonych mu pełnomocnictw. Rozporządzenia wydane na zasadzie ustawy będą mogły być kwestionowane przez parlament.

Przemawiając w imieniu konserwatystów Churchill podał gwałtownej krytyce projekt ustawy o pełnomocnictwach, nazywając go „zaprzeczeniem brytyjskich swobód obywatelskich w czasie pokoju”. Ustawa o pełnomocnictwach podważa znaczenie parlamentu i narodu i wystawia czek in blanco rządowi to talitarnemu.

Churchill oświadczył dalej, że nie wierzy w zdolności obecnego rządu i w jego umiejętność rozwiązania trudności i dlatego stronictwo jego życzy sobie poznać dokładnie program rządu i to co się z nim kryje. Churchill uważa, że rząd już obecnie rozporządza dostatecznymi pełnomocnictwami, a jeżeli nie umiał z nich skorzystać, to dowodzi tylko jego niekompetencji i niefachowości. Kraje zniszczone przez działania wojenne i okupację, jak Holandia i Belgia, już przewyciężyły u siebie trudności okresu powojennego, a sytuacja Wielkiej Brytanii nie tylko nie uległa poprawie, ale stale się pogarsza.

W imieniu partii pracy głos zabrał poseł Crossman, stwierdzając, iż należy wybrać pomiędzy planowaniem socjalistycznym a katastrofą powszechnego bezrobocia. Crossman podkreślał konieczność nawiązania stosunków z krajami Europy Wschodniej i osiągnięcia bliższego porozumienia z tymi państwami dla skutecznego przeciwstawienia się Stanom Zjednoczonym.

Jak donosi agencja Reutersa, prasa brytyjska chłodno przyjęła plan oszczęd-

Pilkarze polscy

jadą do Szwecji i Finlandii

Szwedzki Związek Piłkarski zawiadomił telegraficznie polskie władze piłkarskie, że oczekuje przyjazdu Reprezentacji Polski 14 września do Sztokholmu.

Jak z powyższego wynika Szwedzi zmienili swoją poprzednią decyzję nie rozgrywania meczu z Polakami.

P.Z.P.N. zawiadomił wobec tego Finlandię, że w drodze powrotnej ze Sztokholmu gotów jest w dniu powszednim rozegrać międzynarodowe spotkanie w Helsinkach.

nościowy rząd zreferowany przez premiera Attlee w Izbie Gmin. „News Chronicle” ocenia środki zaproponowane przez premiera jako niedostateczne i połowiczne. „Attlee zaprzepaścił sposobność, nie stanął na wysokości zadania.

Słowa jego brzmiały nieprzekonywująco, przemówienie swoje wygłosił bez natchnienia, jak profesor wyuczonej lekcji”. „Times” podkreśla, że z mowy Attlee wynika, że przepaść między eksportem i importem nie zmniejszy się.

Truman w Brazylii

będzie usiłował zjednać dla USA państwa Południowej Ameryki

Na zaproszenie prezydenta Brazylii wyjedzie prawdopodobnie do Południowej Ameryki prezydent Truman w dniu 4 września. Truman będzie obecny na końcowej sesji konferencji panamerykańskiej, która rozpocznie się w połowie sierpnia i potrwa do pierwszych dni września.

Powszechnie przypuszcza się, że prezydent Truman wygłosi na konferencji przemówienie, poświęcone problemom międzynarodowym i będzie usiłował sam osobiście ratować upadający w Południowej Ameryce prestiż USA.

Jak wiadomo St. Zjednoczone forsują umowę o wspólnej obronie półkuli zachodniej. Państwa Południowej Ameryki odnoszą się jednak do tego niechętnie, wychodząc ze słusznego założenia, że państwom Ameryki Południowej nie grozi żadne niebezpieczeństwo, zaś umowa ta ma na celu utrwalenie hegemonii kapitału monopolistycznego USA w tych krajach. Obecność Trumana na panamerykańskiej konferencji ma właśnie wpłynąć na zmianę stanowiska państw Pld. Ameryki.

Spór między ministrami

Minister wojny USA odsłania karty Marshallowi w sprawie Francji

Minister Royall, który udał się do Niemiec dla odbycia konferencji z generałem Clay'em i innymi dowódcami amerykańskimi w Europie, oświadczył w Berlinie, że decyzje w sprawie Niemiec zostaną powzięte wyłącznie przez USA i Wielką Brytanię, oraz zaprzeczył, jakoby Stany Zjednoczone zobowiązały się do zasięgania w tych sprawach opinii Francji.

Oświadczenie to było laskrawo sprzeczne z oświadczeniem Marshalla, że sprawy te nie będą rozstrzygane bez Francji.

W związku z tym minister Marshall

jest podobno głęboko niezadowolony z oświadczenia Royalla. Cała sprawa oprze się prawdopodobnie ostatecznie o prezydenta Trumana.

Wbrew wcześniejszym doniesieniom minister Bidault najprawdopodobniej nie uda się do Waszyngtonu na konferencję w sprawie określenia nowego poziomu produkcji przemysłowej Niemiec.

Nie zaprzeczona została przez rząd francuski wiadomość, że jednak na konferencję tę wydelegowany będzie emisariusz dyplomatyczny.

Amerykańscy i tureccy żołnierze mają bronić faszystów greckich kosztem ustępstw terytorialnych. — Nota Z. S. R. R. do Grecji

Rząd grecki doceniając swoją rozpaczliwą sytuację zwrócił się do USA, jak już donosiliśmy, z żądaniem pomocy wojskowej. Prosił on o przysłanie do Grecji amerykańskich sił powietrznych i armii lądowej do zwalczania rosnących wciąż sił powstańców.

Obecnie znów prasa grecka donosi, że w ciągu ostatnich dwóch dni rząd grecki rozpatrywał sprawę udziału tureckich sił zbrojnych w walce przeciwko armii demokratycznej.

Ostateczna decyzja jeszcze nie zapadła, gdyż rząd grecki uważa pewne warunki wysunięte przez Turcję za zbyt uciążliwe. Dotyczy to zwłaszcza kosztów utrzymania tureckich oddziałów okupacyjnych, pewnych ustępstw terytorialnych, na rzecz Turcji oraz daty wycofania sił tureckich. Rząd grecki miał się zwrócić za pośrednictwem ministra Tsaldarisa do rządu amerykańskiego z

Łupiskóry

w roli rzemieślników

(H. Or.) Nie uchybiając w niczym tej części rzemiosła krajowego, które buduje w ciężkim trudzie i pracy nową Polskę Ludową, narówni z innymi ludźmi pracy, musimy tu poruszyć sprawę tego odłamu, czy tych odłamów poszczególnych grup rzemieślniczych, które ani honoru swemu zawodowi nie przynoszą ani do ogólnego wysiłku narodu nie wnoszą. Wręcz przeciwnie, jako nie uczciwi, samolubni i zachłanni sobkowie szkoda naszej gospodarce, utrudniając podniesienie poziomu życia ogólnego pracowniczego, a wreszcie, na dalszą metę — jak się przekonamy — godzą nierozumnie we własną przyszłość i własny interes.

Polska jest i będzie w swoim ustroju taka, jaka jest dzisiaj. Czyli jest i będzie wspólnym dobrem wszystkich pracujących ludzi. Obecne warunki, przestarzałe, nieuczciwe lub nieproporcjonalne wysokie zarobki i dochody znikną i zniknąć z biegiem czasu muszą. To są zjawiska przejściowe. Ten więc, kto się wyłamuje z tego programu, kto chce za rabiać więcej kosztem innych, kosztem dobrego funkcjonowania całości gospodarki — działa na szkodę ogólną, ale i własnej przyszłości.

Nie mówiąc o innych galejach rzemiosła, tym razem ograniczymy się do przykładu, jaki wziąć, niestety, musimy z bardzo ważnej dla pracownika i konsumenta dziedziny — komunikacyjnej. Od tego, jak działa nasza komunikacja, nasze możliwości transportowe, — zależy nie tylko sprawność poszczególnych instytucji, ale wprost i bezpośrednio wysokość cen na rynku, mniejsza lub większa rozpiętość haraczu, jaki musi za dostarczone mu towary płacić konsument.

Olbryzła większość towarów w obrocie wewnętrznym jest rozprawiana przy pomocy taboru samochodowego. Tabor ten jest, niestety, z przyczyn zrozumiemych dość zdezaktualizowany. I wymaga ciągłych napraw i remontów. Jak się tych remontów dokonywuje i ile się za nie płaci w naszych warsztatach samochodowych, może wiedzieć tylko ten, kto miał z nimi do czynienia.

Uprawiane przez większość z nich (i to nie tylko prywatnych, ale i państwowych, fantastyczne zdzierstwo, połączone równie z fantastyczną niesolidnością przy samych remontach — są więcej niż zdumiewające. Są po prostu kryminalne. T. zw. remont generalny, za który płaci się setki tysięcy, polega często na tym, że auto zostaje ogolone z cennych części (z zamianą na gorsze) i w gruncie rzeczy w ogóle w innych partiach nie obejrzaną ani naprawioną. Po takim „generalnym remoncie” trzeba już w kilka dni później znowu wszystko dokupywać, uzupełniać, płacić i przeplacać tym, ile fantazja „warsztatowca” sobie domyśli. Nie istnieje żaden cennik, żadna elementarna uczciwość. Łupi się z klienta (nie prywatnego, ale z instytucji choćby najpożyteczniejszej), ile się da.

Tacy przedsiębiorcy, kierownicy i rzemieślnicy są hańbą i zakląją pracującego społeczeństwa. I uczciwi z pośród nich, powinni dla godności własnego zawodu, demaskować te narszywe owce. Niech się nimi zaimie nawet Komisja Specjalna. Bo to są nie tylko „kanciarze” i złodziejszki, ale to są szkodnicy, stuprocentowi szkodnicy dla naszego rynku, naszej gospodarki, dla ogółu pracującego uczciwie społeczeństwa!...

prośbą by wpłynął na Turcję w kierunku złagodzenia wysuniętych przez nią warunków.

Radziecki charge d'affaires w Atenach przedstawił rządowi greckiemu notę, wskazującą na szereg aktów władz greckich, których nie można pogodzić z istniejącymi między Związkiem Radzieckim, a Grecją stosunkami dyplomatycznymi.

Odnaczenie pracowników Ubezpieczalni Społecznej w Łodzi

Z okazji trzeciej rocznicy święta Odrodzenia Polski, na wniosek Przewodniczącego Rady i Zarządu Ubezpieczalni Społecznej w Łodzi Ob. Stanisława Krzyżowka — za dużą ialność na polu ubezpieczeń społecznych Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej odznaczyło szereg pracowników Ubezpieczalni Społecznej w Łodzi.

ZŁOTYMI KRZYŻAMI ZASŁUGI odznaczeni zostali Naczelny lekarz dr. Ryszard Kunicki, Dyrektor Józef Gajewski, Vice-dyr. mgr. Marian Orłowski.

SREBRNYMI KRZYŻAMI ZASŁUGI odznaczeni zostali Vice-dyr. Józef Gierłowski, kierowniczka Przychodni Przeciwgruźliczej dr. Jadwiga Szuster, kierownik Wydziału Finansowego Władysław Zajdel, kierownik Wydziału Ewidencji — Klemens Ciepłowski.

Bronzowym Krzyżem Zasługi odznaczony został Ob. Tadeusz Włodarczyk.

Zamknięcie przejazdu na ul. Zygmunta

Wydział Motoryzacji Zarządu Miejskiego w Łodzi podaje niniejszym do wiadomości, że z powodu uszkodzenia mostu na rzece Olechówce na ul. Zygmunta na Chojnach (droga do Starych Gór) ruch kołowy i pieszy zostaje na tym moście wstrzymany aż do odwołania.

OGŁOSZENIA

do wszystkich gazet po cenach redakcyjnych przyjmuje

BIURO OGŁOSZEŃ

Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej

„PRASA“

Łódź, Piotrkowska 55 tel. 111-50

Konkurs Szkolny

Kupon Nr 14

Wyciąć i zachować!

KINO TĘCZA

PIOTRKOWSKA 108

pocz. seansów: 16.30, 18.30, 20.30;
w niedziele i święta: 14.30, 18.30, 20.30

DZIŚ PREMIERA

FANTASTYCZNA BAJKA
nowej produkcji radzieckiej

KONIK GARBUSEK

Reżyser: Aleksander Rou

w rolach głównych: N. Alejnikow,
I. Kowalewa, W. Gut

Muzyka: L. Połowinkin

Produkcja: „Sojuzdetfilm“

Eksploatacja: Film Polski

Bilety bezpłatne i passe-partout ważne od środy 13 sierpnia

KILINSKIEGO 123

Pocz. seansów: 17, 19, 21;
w niedziele i święta: 15, 17, 19, 21.

CZYTAJ CIE „EXPRESS ILLUSTRWANY“

Nasze Pały

TERESA K. W ŁODZI jest wiele czytelni i wypożyczalni książek. Np. na ulicy Piotrkowskiej przy rogu ul. Zwirki, w Gmachu Grand Hotelu na 1-szym piętrze czytelnia „Lagos”

JAN K. Z UL. WESOŁEJ: Gdyby Pan interesował się zagadnieniami gospodarczymi, rozumiąłby Pan, że wszystko co Pan napisał nie ma nic wspólnego z istotnym stanem rzeczy. Duńscy na przykład eksportują masło (za które dostają potrzebne im dewizy), a sami jedzą margarynę. Podobnie bywa z innymi artykułami w innych krajach. Jesteśmy w okresie odbudowy i myśmy się ograniczać obecnie, dlatego właśnie, aby naszym dzieciom i nam było dobrze, za kilka lat.

C.W. Z KIELC: Proszę napisać w tej sprawie do ŁOZP nożnej, ul. Strzelecka 2.

STALA CZYTELNICZKA: Powinna Pan udąć się do dobrego adwokata i opowiedzieć mu to wszystko, o czym nam Pan nie pisał. Nie jesteśmy biurem prawnym i sprawy takiej nie możemy załatwić, możemy tylko poradzić Panu dokąd należy się zwrócić. Jeśli warunki materialne nie pozwalają Panu na opłacenie honorarium, może Pan zasięgnąć opinii adwokata w Oddziale Pomocy Prawnej, ul. Kościuszki 1.

STUDENTKA POL. ŁÓDZKIEJ: Dziękujemy uprzejmie za przysłane nam „Łódź Teatralnej”. Błędy we wzmacniaczu, które Panią tak oburzyły, powstały na skutek „chocholki” drukarskiej — na co niestety nie mamy wpływu. W prasie codziennej, przy pośpiesznej pracy, są to rzeczy nieuniknione.

JAGA ST.: Na suchą cerę, skuteczne jest mycie twarzy odwarem rumianku (jedna łyżeczka na szklanke), „dając do tego trochę kwasu bórnego. Do przemywania, najlepiej używać waty. Na noc, niech Pani smaruje twarz 2 proc. maścią borsą.

TADEK Z PABIANIC: Bardzo dobrze, że wzięte sobie łyk do serca opisany wypadek utonięcia. Przestaniemy lekkomyślnie szarżować w wodzie i naradzać się na niebezpieczeństwo. Nie zawsze nawet umiejętność pływania może uchronić od wypadku. Pamiętaj o tym i nie brawuruj niepotrzebnie.

OLEŃKA: Nie martw się Oleńko, że Mama sta nie pozwala ci chodzić na wszystkie filmy. Nie tracisz wiele, a napewno większą korzyścią dla ciebie, szczególnie teraz latem, będzie przebywanie na powietrzu, w ogrodzie, niż siedzenie w dusznym kinie.

Codzienna nowelka „Expressu“

Serce mężczyzny

Duża poczekalnia przed gabinetem dyrektora wytwórni filmowej „Fenix” pustoszała powoli. Godziny przyjęć były skończone. Drzwi uchylili się lekko i wszedł ostatni interesant. Był to 15-letni chłopiec, wysoki, zgrabny, wysportowany. Teczka z książkami pod pachą świadczyła, że przyszedł tutaj wprost ze szkoły. Sekretarka uśmiechnęła się uprzejmie:

— Dzieńdobry, panie Arturze? Tak wcześniej dzisiaj? Zaraz zawiadomię pana dyrektora.

— Dziękuję pani. Nie chciałbym przeszkadzać... nie wie pani, czy ojciec bardzo zajęty?

— Och, napewno znajdzie trochę czasu. Zaraz się przekonamy. — W chwilę później Artur Gloster stanął na progu gabinetu dyrektora. Siedząc przy wielkim, mahoniowym biurku starszy już, siwiejący mężczyzna wstał na jego widok.

— Cóż cię sprowadza, synku — zapytał serdecznie — wyszedłeś wcześniej ze szkoły? — A może jesteś chory? — dodał z niepokojem.

— Ależ nie, ojczulku. Nic mi nie jest, chciałem cię prosto wcześniej zobaczyć, zanim...

Urwał niepewnie. Ale ojciec nie zauważył zmieszania chłopca.

— Nawet dobrze się złożyło, że przyszedłeś po mnie już teraz. Zaczekasz trochę, ale już bardzo niedługo i pojedziemy wcześniej na obiad. Matka będzie zadowolona. Zajmij się czymś tymczasem.

— Ja sobie popatrzę przez okno. Zawsze lubię obserwować z tej wysokości ulicę. Jak się patrzy z 14-go piętra, to wszystko wydaje się takie małe!

Pozwolisz, że położę tu moje manatki — mówiąc to kładł na biurko teczkę i jakieś książki i pisma.

— Ależ nie tutaj dziecko... zaczął dyrektor niecierpliwie. Nagle wzrok jego zatrzymał się na popołudniowym wydaniu sensacyjnego dziennika nowojorskiego, który razem z innymi, położył tuż prawie przed nim Artur.

Uwagę jego przykuł wydrukowany wielkimi czcionkami tytuł:

„Tragiczna katastrofa samolotowa w drodze do Nowego Jorku!

Kilkanaście osób zabitych“.

Jak błyskawica przemknęła mu myśl — Lidia wraca dzisiaj samolotem. „...Katastrofa nastąpiła z przyczyn doład niestabilnych. Nazwiska ofiar: pan Olaf Retten, znany wszystkim nowojorskim przemysłowcem, jego córka uroczą królową tegorocznego karnawalu, panna Lidia Retten...“ Dyrektor Gloster nie czytał dalej. Gazeta wysunęła mu się z rąk.

— Lidia nie żyje?

Przed trzema dniami zegnała go śliczna i promienna jak zwykle i gorącymi, pieszczotliwymi słowami pocieszała, że to przecież potrwa tak krótko...

— Ojciec koniecznie życzy sobie żebym z nim pojechała — tłumaczyła mu — muszę to zrobić, chociaż wiesz kochany, że tak nie lubię rozstawać się z

tobą. W sobotę wrócę, nawet nie zauważysz, że mnie nie było...

Dzisiaj była sobota. Od chwili przebudzenia myślał tylko o tym, że ją wieczorem zobaczy.

Lidia była jego miłością od dwóch lat. Miłością najsilniejszą — bo napewno ostatnią. Z tego zdawał sobie dobrze sprawę. Inne kobiety nie mogły już istnieć w jego życiu.

Zgodzili się oboje, że nie będą sprawą rozwodową zatruwać życia nieuleczalnie chorej na raka żonie Glostera. Nie myśleli wiele o przyszłości, terazniejszość była zbyt absorbująca, dawała tyle szczęścia...

— „Ale szczęście trwało zbyt krótko“ — zabląkała się, jak czytał z przeczytanej dawno książki — myśl.

Zapomniał, że w pokoju jeszcze ktoś jest. Oparł głowę na rękach, nie mogąc opanować uczucia rozpacz i straszliwej beznadziejności.

— Jestem bardzo stary — szepnął półgłosem.

Stojący przy oknie chłopiec, nie odwrócił się w jego stronę, ani na sekundę, z niesłychanym zaciekawieniem spoglądając na przeciwległego „drapacza” i wdół, na ulicę.

W pewnej chwili, Gloster ocknął się, podniósł głowę i zobaczył swego syna nieruchomo tkwiącego pod oknem.

Chciał coś powiedzieć, ale słowa wzięły mu w krtani. Spojrzył znów na biurko, na teczkę Artura i rozrzucone pisma. I nagle, oślnięto go odkrycie.

— Ta wczesna wizyta, to wyjście ze szkoły przed końcem lekcji — to nie był przypadek. Artur wiedział!

Jakim sposobem domyślił się starannie ukrywanej tajemnicy? Czy mu ktoś

powiedział o Lidii i o miejscu jakie zajęła w życiu jego ojca?

Fakt, że chłopiec musiał przeczytać o wypadku natychmiast po ukazaniu się gazety w mieście, a wiedząc, że Gloster czytuje dzienniki w czasie obiadu, w obecności żony, pragnął aby dowiedział się o katastrofie wcześniej i zdążył się opanować.

Gloster kochał swego syna, ale uważał go za dziecko i mało czasu poświęcał wychowaniu Artura.

— Poczekam aż stanie się dorosłym mężczyzną — mawiał żartobliwie — teraz, jeszcze należy wyłącznie do matki.

A dziś? — czy to jego mały synek, którego nie umiał traktować serio stoi tam milczący? Co dzieje się w sercu 15-letniego chłopca - mężczyzny?

— Jak mogłem być tak długo ślepy? — pomyślał ze zdumieniem.

Fala czułości i wdzięczności dla syna przytłumiła nawet ból i rozpacz po stracie ukochanej.

Wstał i podszedł do Artura.

— Możemy już iść do domu — powiedział, siląc się na swobodę.

Chłopiec odwrócił się szybko. Gdyby ojciec miał jeszcze jakiegokolwiek wątpliwości, znikłyby one wobec pytającego-trwożnego spojrzenia Artura jakim go obrzucił.

Obaj milczeli w czasie jazdy samochodem na obiad. Gdy wchodzili do domu, Gloster zatrzymał się przez chwilę.

— Słuchaj, Arturze — rzekł wzruszony. —

Ale nie dokończył. Wyciągnął rękę, dotknął lekko policzka syna i już bez słowa wszedł do mieszkania.

Dał.

PRZYGODY WICKA I WACKA

WICEK: — My względem remontu.
WACEK: — Spece nie na hacę!
KUPIEC: — Hm... Dobrze! Zacznie-
cie więc od tego pokoju!

KUPIEC: — Zająłem ich pracą.
PIEKARZ: — Więc korzystajmy!
WACEK: — Łaaa! Moje nogi!...
WICEK: — To uważaj, gapo!

WICEK: — Te! — Coś tam się wy-
czynia za ścianą... Słyszysz?
WACEK: — Jest w górze okienko, to
sobie przez nie zerknę...

WICEK: — No co tam, gadaj!
WACEK: — Siedzą przy stole i wci-
nają... Kupiec przemawia...
WICEK: — To taki „remont“? No!

Dziś ostatni dzień
składania kuponów naszego konkursu
Dziś, w sobotę, mija ostateczny termin oddawania kuponów naszego Konkursu Jubileuszowego. Kupony przyjmowane są w administracji „Ekspressu” przy ul. Piotrkowskiej 102a od godz. 10-ej do 12 i od 4-ej do 6-ej.
Po przyjęciu ostatnich kuponów odbędzie się w redakcji losowanie, którego wyniki podamy w jutrzejszym, niedzielnym numerze „Ekspressu”.

Co zarządziła komisja
w miejscowości Wielgomłyny
Do miejscowości Wielgomłyny, o której już donosiliśmy, udała się wczoraj specjalna komisja, celem zbadania pod względem sanitarnym znajdującego się tam jeziora.
W skład komisji, której przewodniczył dr. Stanisław Bryński, naczelnik Wydziału Zdrowia Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi, m. in. wchodził: dr. Jerzy Zański, komisarz do walki z epidemiami na woj. łódzkie, mgr. Helena Lehr, wojewódzki inspektor farmaceutyczny, ob. Antoni Rogula z Woj. Zarządu Str. Ludowego, dr. Wł. Wyzimierski, lekarz powiatowy z Radomska, Józef Szewczyk, przedstawiciel starostwa w Radomsku, M. Kirkiewicz, prezes MRN w Radomsku, Antoni Kłos, członek komitetu gminnego, Jan Błaszczak, miejscowy sołtys i inni.
Komisja, z uwagi na możliwość wybuchu epidemii chorób zakaźnych, jak dur brzuszny i czerwonka poleciła przekopać rów dla połączenia jeziora ze strumieniem o bieżącej wodzie oraz zdecydowała wysłać na miejsce kolumnę sanitarną dla odmulenia i wychlorowania wody, co ma zapobiec szerzeniu się na tym terenie chorób zakaźnych. (i)

Składanie list
zaszczepionych przeciw durowi
W związku z zakończeniem, w dniu 31 lipca r.b. na terenie Łodzi przymusowych szczepień ochronnych przeciw durowi brzuszemu, Wydział Zdrowia Zarządu Miejskiego wzywa wszystkich lekarzy, upoważnionych do wykonywania szczepień, aby do dnia 15 bm. złożyli w biurze Oddziału Sanitarnego przy ul. Piotrkowskiej 113, I piętro, pokój Nr. 116, listy zaszczipionych wraz z zestawieniem ogólnym, dokonany według wzoru podanego w instrukcji

Wyjaśnienie
W związku z notatką o nadużyciach w powiecie, nadeslaną nam przez Pow. Radę Narodową, łódzkie Starostwo Powiatowe wyjaśnia, że jeśli chodzi o zarzuty przeciwko kierownictwu Zjedn. Przemysłu Dzwiniarsko - Pończoszniczego w Aleksandrowie — brak kilkunastu maszyn odnosi się do okresu 1945 r., kiedy na czele tej placówki stali inni ludzie.
Obecnie kierownictwo Państwowych Zjedn. Zakładów Przem. Dzwiniarskiego — jak stwierdza Komisja Społeczna przy Powiatowej Radzie Narodowej — stoi na wysokości zadania.

Nie siećcie paniki!

Węgiel na zimę

otrzyma na kartki ludność pracująca oraz wszyscy pracownicy, którzy kartek nie otrzymują

Padając wczoraj niemal przez cały dzień deszcz przypominał o zbliżającej się jesieni. Jeszcze bardziej w przekonaniu tym utwierdziła nas konferencja zwołana w Zarządzie Miejskim w sprawie węgla na zimę.

Ceny „czarnych diamentów” w t. zw. wolnej sprzedaży wystrubowane zostały do niebywałej wysokości — 10.000 złotych za tonę.

Winę ponosi sama publiczność, która dając posłuch rozmaitym pogłoskom — płaci każdą cenę za węgiel, w obawie, że w obliczu nadciągającej zimy w ogóle zostanie bez opału.

O tym, jak do tego doszło, wyczerpująco mówił na wczorajszej konferencji dyrektor Centrali Zbytu Produktów Przemysłu Węglowego w Łodzi ob. Zieleniewski.

Z dniem 1 kwietnia br. cena węgla kartkowego podniesiona została do 1200 zł. za tonę. Ponieważ jednak jednocześnie wszczęta została energiczna akcja przez związki zawodowe i partie polityczne w kierunku przywrócenia poprzednich cen za węgiel kartkowy — wydział aprowizacji wstrzymał się do czasu załatwienia tej sprawy z wydawaniem węgla kartkowego ludności, pragnąc, **ABY RZESZE PRACUJĄCE MOGŁY NABYC OPAL JAK NAJTAJNIEJ.**

W ten sposób w trzech miesiącach — kwietniu, maju i czerwcu — w ogóle nie wydawano węgla kartkowego, aby wręcz ostatnio usłyszeć konkretną decyzję, że cena tego węgla została przywrócona do poprzedniej wysokości t. zn. 774 zł. tona loco skład boczny, lub też 1120 zł. tona loco skład detaliczny.

Ale publiczność zupełnie inaczej rozumiała powody wstrzymania racji węglowych. Puśczone pogłoski, że w tym roku

W OGÓLE NIE BĘDZIE WĘGLA NA KARTKI.

wobec czego trzeba liczyć tylko na własne możliwości i środki.

„Jeżeli nie wydadają węgla latem, to co będzie zimą? — pomyślał sobie niejeden i w obawie, aby nie zostać bez opału, chętnie korzystał z usług kombinatorów i spekulatorów, którzy moment ten odpowiednio wykorzystali.

N'ema powodów do obaw

— Niema żadnych powodów do obaw — oświadczył zupełnie wyraźnie dyr. Zieleniecki — już dwukrotnie Wydział Aproprowizacji wydał po 100 kg. węgla i nadal ludność pracująca będzie otrzymywała miesięczne racje opałowe.

Według zapewnienia Ministerstwa zaopatrzenie ludności w opał kartkowy wykonywane będzie w 100 proc. — **KAZDY OTRZYMA TO, CO ZOSTAŁO WYZNACZONE**, a co najważniejsze — po cenach starych, znacznie niższych niż te, jakie miały obowiązywać.

Uwzględniony też został postulat związków zawodowych w sprawie zaopatrzenia w węgiel tych wszystkich kategorii pracowników, którym cofnięte zostały kartki żywnościowe.

Na zasadzie ostatecznej decyzji Komitetu Ekonomicznego przy Radzie Ministrów zatwierdzono znaczne ilości węgla wolnorynkowego dla rozprowadzenia go

MIEDZY LUDNOŚĆ PRACUJĄCĄ, NIE KORZYSTAJĄCĄ Z KARTEK ZAOPATRZENIA.

Na miesiąc sierpień r.b. na teren całego kraju przyznano na ten cel 108.000 ton węgla, zaś na teren województwa łódzkiego — 12.000 ton.

Na każdego pracownika nie posiadającego kartek, a dokładniej — na każde gospodarstwo domowe wyznaczono **NORME JEDNORAZOWA PO 500 KG. WĘGLA.**

Opał będzie wydawany na podstawie zbiorowych list pracowniczych, poświadczonych przez związki zawodowe, które jednocześnie potwierdzą, że dani pracownicy nie otrzymują kart żywnościowych.

Listy pracownicze kierowane będą przez zakłady pracy do Centrali Zbytu Produktów Przemysłu Węglowego przy ul. Daszyńskiego 20, która załatwiać je będzie według kolejności zgłoszeń.

Dla uniknięcia ewentualnych nadużyć, w każdej liście wyszczególnione będą, poza imionami i nazwiskami pracowników, ich dokładne adresy.

Jak oświadczył dyr. Zieleniewski pierwsze zgłoszenia są już załatwiane ze starych zapasów węgla.

Ogólna ilość 12.000 ton węgla wolnorynkowego zostanie podzielona w ten sposób, że dla samej Łodzi przypadnie 7.200 ton, a na teren województwa reszta — tj. 4.800 ton.

Jak wynika z oświadczenia dyr. Zieleniewskiego, należy się liczyć z tym, że pracownicy pozbawieni kartek dostaną w ciągu r.b. jeszcze dalsze ilości węgla interwencyjnego, którego cena ustalona została na 2.100 tona.

Poza tymi 12.000 ton węgla na miesiąc sierpień przyznano dla Łodzi jeszcze 5.100 ton koksu na ogrzanie lokali instytucji komunalnych, użyteczności publicznej itd.

Skąd się bierze węgiel na rynku?

Na konferencji ciągle była mowa o węglu „w wolnej sprzedaży”. Wiedząc o tym, że węgiel jest artykułem zregulowanym i że nie ma normalnych źródeł, zasilających wolny rynek w ten artykuł spyaliśmy dyr. Zieleniewskiego, skąd się właściwie bierze węgiel na czarnym rynku.

— Pochodzenie jego jest rozmaite — zakomunikował dyrektor. — Często jest to **WĘGIEL NIELEGALNEGO POCHODZENIA**, nadany drogą rozmaitych kombinacji ze Śląska do Centralnej Polski. Często jest to węgiel pochodzenia legalnego, ale **SKRADZONY Z TRANSPORTÓW, IDĄCYCH DO MIASTA**. Bywa też, ale rzadziej, że jest to węgiel deputatowy którego wiele osób, w poszukiwaniu gotówki, niebacznie wyzybia się,

bo przecież „teraz jest lato, ciepło, a zimą jakoś to będzie!”

Na konferencji wczorajszej dowiedzieliśmy się jeszcze, że w ogólnej akcji nie zapomniano też o wsi, która w sierpniu r.b. otrzyma w ramach akcji „Przemysł dla wsi” 6.000 ton węgla, za pośrednictwem placówek „Społem”.

Kart opałowych dla ludności miejskiej w tym roku nie będzie — miesięczne racje węglowe otrzymywać będziemy na kartki żywnościowe.

Koks też będzie!

Jeżeli chodzi o koks — narazie Centrala Zbytu Produktów Przemysłu Węglowego sprzedaje ten artykuł zgłaszającym się administratorom domów. Jednakże Centrala nie rozporządza zapasami, jakie mogłyby pokryć całkowicie zapotrzebowanie.

Sprawa ta zostanie załatwiona w Warszawie. Ministerstwo Aproprowizacji zastanowi się, w jaki sposób domy posiadające centralne ogrzewanie zostaną zaopatrzone w opał na zimę. Możliwie, że zajmie się tym Wydział Aproprowizacji Zarządu Miejskiego, który na kartki koksu nie będzie już wydawał.

W każdym bądź razie — zapewniono na wczorajszej konferencji — **ŻADEN DOM NIE POZOSTANIE BEZ OPALU NA ZIMĘ.**

Studenci jugosłowiańscy na praktyce w fabrykach łódzkich

W ramach międzynarodowej wymiany studentów przybyło do Łodzi w dniu 4 bm. pierwszych sześciu młodych Jugosłowian, studentów 3 i 4 roku politechniki, celem odbycia jednomiesięcznej praktyki w łódzkich fabrykach włókienniczych.

Gości witali na dworcu: w imieniu CZPWi dyrektor Centrum Szkolenia Zawodowego mgr. Przesmycki i wizyta tor Szymański, następnie przedstawiciele Komitetu Koordynacyjnego Studentów oraz delegaci Rady Zakładowej i młodzieży PZPB Nr. 2 w Łodzi.

Po serdecznym powitaniu, podczas którego wręczono gościom wiązanek kwiatów, Jugosłowianie udali się samochodem do przygotowanych uprzednio wygodnych kwaterek w dawnym pałacu Eitingona przy ul. Gdańskiej, gdzie zajęła się nimi Rada Zakładowa PZPE Nr. 4. W fabryce tej odbędzie praktykę.

Ogółem przybędzie do Łodzi 45 studentów zagranicznych, z tego 15 Czechów i Słowaków, 15 Jugosłowian i 15 studentów radzieckich. Rozmieszczeni zostaną oni w różnych fabrykach włókienniczych, gdzie czekają już przygotowane kwatery.

Pobyty ich w stolicy włókiennictwa polskiego i wspólna praca przyczyni się niewątpliwie do dalszego zbliżenia narodów słowiańskich.

Kat Radogoszcza przed sądem

Widzieliśmy Pelzhausena

który spalił żywcem tysiące Polaków w Radogoszczu. — Teraz bestia ta usiłuje udawać niewiniątko

KAT RADOGOSZCZA — PELZHAUSEN.

Siedzi ze zwieszoną głową. Nie patrzy na nikogo — widocznie zotopiony jest w dręczących go myślach. Zdaleka gromadzą się grupki ludzi. Każdy chciałby obejrzeć siedzącego, choćby nawet przelotnie. Góź w tym dziwnego?

Ciekawe przecież, jak wygląda człowiek, a raczej bestia w ludzkim ciele, na której ciąży zarzut spalania przeszło 1500 osób żywcem!

Siedzący — to osławiony kat, b. komendant Radogoszcza, Walter Pelzhausen. Sprowadzony został z więzienia do Sądu Okręgowego, za chwilę złoży dodatkowe zeznania przed prokuratorem Nowacką. Akt oskarżenia jest gotowy i został już wniesiony. Pelzhausen ma być przesłuchany na okoliczności, nie objęte aktem oskarżenia. Chodzi o naświetlenie stosunków, panujących w Radogoszczu, o obsadę, słowem — o Radogoszcz „ze strony niemieckiej“.

Nadchodzi prokurator z tłumaczem. Pelzhausen staje na baczność. Jest rosły, szeroki w barach. Twarz prawie kwadratowa, pod krzaczastymi brwiami oczy ciemne, w których czai się strach. Mówi głosem o intonacji tak spokojnej, niemal dobrotliwej, że chwilami robi wrażenie dobrodusznego ojca rodziny, którego jedyną troską jest wychowanie dzieci na przyzwoitych ludzi.

Poznaje kamratów

Prokurator Nowacka wyjmuje foto-

grafie. Na wszystkich zdjęciach grupowych pośrodku siedzi Pelzhausen, otoczony dekoracyjnie wiernymi kamratami, odzianymi w mundury SS-manów. Wszędzie jest centralną postacią.

— Czy ich zna?

Przygląda się długo. Na twarzy jego maluje się wzruszenie, które z trudem usiłuje pokonać. Przypominamy sobie o prawdziwości słów, że: „nie tak nie boli, jak chwile szczęścia wspominać w niewoli“. Przechodzą mu drgawki po twarzy. Wpatruje się długo.

— Gdybym miał okulary — mówi — może mógłbym ich rozpoznać.

Przynoszą okulary. Nie, przez te szkła nie widzi. Przynoszą drugie. Nie!

— Jakto? Przecież oskarżony z nim razem jeździł na egzekucję do Zgierzal!

— Ja? Nie, nie, nie! Ja tam nie byłem!

I znówu obiedny strach czai się w jego oczach.

Wszyscy volksdeutsche

Oprócz nazwisk kamratów, widniejących na zdjęciach, przypomina sobie cały szereg innych, którzy stanowili obsadę Radogoszcza: Sokolowski vel Zobel, Ehlers, Majewski, Richter, Heinrich...

— O, tego się bał!

— Heinricha? Dlaczego?

— Bardzo był — odpowiada jakby ze zgorznięciem Pelzhausen.

PELZHAUSEN (W ŚRODKU) W OTOCZENIU SWOICH NAJBLIŻSZYCH POMOCNIKÓW - BANDYTÓW.

nie nie widzi. Nie widzi, czy nie chce widzieć? Przynoszą trzecie okulary. Narazie dostrzega. Zaczyna wymieniać nazwiska wiernych druhów: Kling, Kandler, Scheinert, Leder, Rode, Froescher, Diesner...

Wodząc palcem po fotografiach, raz po raz powtarza:

— „Ob er noch lebt — weiss ich nicht. (Nie wiem, czy jeszcze żyje).“

...Roester, Lange (przedwojenny wójt Radogoszcza), Schmidtke, Reichert, Moehler, Peck, Schreier...

— A który jest Sachert? — pyta prokurator Nowacka.

— Sachert... Sachert... das weiss ich nicht (tego nie wiem).

Zgadza się. Heinrich, krwawy zbir, volksdeutsch, rodem z Pabianic, został zlinczowany przez wzburzoną ludność. Okazuje się, że prawie wszyscy byli volksdeutsche i pochodzili z okolic Łodzi.

Obsada — według jego zeznań — składała się z 83 Niemców, w końcowym zaś okresie — z 56-ciu.

— Czy często zmieniali się więźniowie?

— Nie. Początkowo nawet bardzo długo siedzieli. Niejednokrotnie zwracałem się do władz. Areszt w policji kryminalnej przy ul. Kilińskiego mieścił 90 osób. To, co przekraczało tę liczbę,

było przesyłane do Radogoszcza. Nie podobało mi się zbyt długie przetrzymywanie więźniów. U nas w Niemczech wolno było w areszcie przetrzymywać ludzi tylko w ciągu 24-ch godzin, po czym przekazywano ich sędziemu śledczemu. Miewałem ciągle inspekcje z Poznania. Przyjeżdżał Obergruppenfuhrer Koppe, przyjeżdżał prezydent policji dr. Schafer. Ciągłe mi grozili, że odpowiadając będę głową własną, jeżeli ktoś ucieknie, czy coś się stanie złego. Chciałem, ażeby ludzie byli przyzwoicie traktowani, jak w niemieckich więzieniach. Narażałem się. To się nie podobało.

Raz po raz potok słów, którymi usiłuje tłumaczyć się Pelzhausen, jest przerywany konkretnymi pytaniami.

— Jakże zadanie miało więzienie w Radogoszczu?

— To właściwie nie było zwykłe więzienie, lecz Erweitertes Polizei - Gefaengnis (rozszerzony areszt policyjny). Mieliśmy tam wielkie trudności, wielkie kłopoty. Nie było cel, były tylko wielkie sale. Drzwi drewniane, okna szerokie, ciągle się bałem, żeby ktoś nie uciekł, nie miałem chwili spokoju. Stałe siedzieli mi na głowie Gestapo lub policja kryminalna. Mieliśmy tam i więźniów niemieckich, przeciętnie 60 osób siedziało stale. Przypominam sobie, że jeden z Niemców tak długo siedział, iż zacząłem usilnie monitować. Gdyby nie to, prawdopodobnie i do dzisiaj by siedział w Radogoszczu.

Prokurator Nowacka się uśmiecha.

— „I do dzisiaj? Czyż nie!“

Nie chciał... Nie wiedział...

Pelzhausen znówu wraca do obrony swojej osoby. Nie chciał pełnić tej służby. Zwracał się niejednokrotnie z prośbą o wcielenie go do wojska. Nie nie pomogło. Nawet mu zagroźono karą, jeżeli nie będzie cicho siedział.

— Ile osób przeszło przez Radogoszcz?

— O, grosse Zahl! (duża ilość).

— Ile przeciętnie?

— Przeciętnie? 7 tysięcy osób rocznie.

— Robimy pobieżne obliczenie — około 40 tysięcy osób siedziało w Radogoszczu w latach panowania Pelzhausena.

— Co się stało z więzonymi Niemcami? Czy ich ewakuowano?

(Dokończenie na str. 5-ej)

Andrzej Zański

Pani Ewa Dalmirska, gwiazda warszawskich salonów, przyzwyczajona do innych manier towarzyskich, spoglądała ze wzrastającym niesmakiem na obie berlinki, jej zaś niesmak zmienił się w jawną niechęć gdy zauważyła, że Roden nadskakuje zbyt jawnie pannę Trudzie...

Kiedy zatańczyła z nim potem tango, nie tała swego niezadowolenia.

— Trzymasz mnie w ramionach tak, jak gdybym była wiązką słomy! Czy nie możesz wykrzesać z siebie bodaj jednej iskielki namiętności! Czy spowszedniałam ci aż tak bardzo?

I znów te bezensowne sceny! Jestem

zanadto zmęczony, ażeby trzymać mi się w głowie romansel...

— A jednak kiedy tańczysz z tą ryżą małpą Trudą, zapominasz o zmęczeniu — syknęła.

— Nie wiesz kim jest Truda i jakie zajmuje stanowisko w warszawskim Gestapo! To jakaś kuzynka gubernatora Fischera. Posiada kolosalne wpływy, tak, że przy pomocy jej uzyskać można nie jedno! Właśnie obiecałem jej kupić złotą bransoletkę, ona zaś z kolei zobowiązała się załatwić mi sprawę Trubowskiej...

Zaszachował ją tym powiedzeniem, ale nie przekonał.

Jednakże ta starzejąca się piękność

jest zbyt życiowo mądra, ażeby zrażać do siebie do reszty kochanka narzekaniami i utyskiwaniami. Przyzwyczała się już zresztą do jego obojętności, więc, podczas gdy Feliks flirtuje niedwuznacznie z Trudą, ona z kolei pozwalała się emablować majorowi Wentzke.

Wentzke, typowy opasły prusak, o tępej twarzy, a sadystycznych skłonnościach wyższy oficer policji, słynie ze swojej ordynarności i okrucieństwa. Biada Polakowi, który dostał się w jego olbrzymie, tłuste łapska!

Wentzke lubiał jednym uderzeniem pięści wybijać wszystkie przednie zęby wziętemu na przesłuchanie więźniowi i z własnej woli — paląc ciężkie cygaro — asystował przy egzekucjach — cyniczny i niemilosierny nawet w stosunku do tych, którzy za parę minut mieli umrzeć.

Za to wobec pani Ewy Dalmirskiej starał się być uprzejmy, aczkolwiek z tych „starań“ wychodziło niewiele, bo Rudolf Wentzke nie umiał być wersalskim.

Zyjąc przez 20 lat ze swoją żoną — mającą — wedle odwiecznej pruskiej recepty — trzy tylko prawa i obowiązki

— „Kinder, Küche, Kirche“ — przyzwyczała się do traktowania kobiety, jako istoty podrzędniejszego gatunku. Lekceważył ją, był jednak za leniwy i za mało w tym kierunku przedsiębiorczy, ażeby zdradzać swoją gorszą połowicę...

Teraz jednak sytuacja zmieniła się. Jego małżonka pozostała wraz z dziećmi w Magdeburgu, a Wentzke, niższy dotychczas funkcjonariusz policji, awansował w Warszawie na wysokie stanowisko i to przewróciło mu zupełnie w głowie.

Mimo to, z pruską systematycznością pisywał do swojej magnifiki regularnie co sobotę długie i wyczerpujące listy o lirycznych niekiedy akcentach. Bo czyż nie jest np. wzruszający zwrot jakiego użył onegdaj: „Zdejmując wczoraj skarpetkę świeżo zacerowaną, zauważyłem na niej nową dziurę. Pomyślałem sobie wówczas, że nikt nie umie tak dobrze cerować skarpetki, jak Ty, kochana żono“.

Trzeba przyznać obiektywnie, że Wentzke nie urodził się poetą, nie mnie ten zwrot o skarpetkach świadczy dobitnie o tym, że i w jego otłuszczonej sercu drzemało coś nie coś romantycznego polotu...

(D. C. N.)

SPORT

Kto mocniejszy? O.R.M.O. czy Milicja?

W niedzielę, dnia 10.8. br. o godzinie 19-tej w Domu Kultury Milicjanta ul. Nawrot 27, odbęda się towarzyskie zawody zapasnicze K.S.O.R.M. Chorzów - Milicyjny Klub Sportowy Łódź. Drużyna M.K.S.-u wystąpi w najsilniejszym składzie z Matusiakiem na czele, który spotka się z byłym mistrzem Europy Kamińskim.

Walka tych dwu techników wzbudzi wielkie zainteresowanie i obfitować będzie w ciekawe momenty.

Walcą następujące pary:
Na pierwszym miejscu zawodnicy Chorzowa.

Waga musza Weintrit mistrz Śląska

- Bandarek w-mistrz Łodzi;

Waga kogucia Szpurek mistrz Śląska

- Lazarski mistrz Łodzi.

Waga piórkowa Uliczka mistrz Śląska

- Ingaszewski w-mistrz Łodzi.

Waga lekka Wróbel mistrz Śląska -

Kawal w-mistrz Łodzi.

Waga półśrednia Kamiński były

mistrz Europy - Matusiak mistrz Łodzi.

Waga średnia Piec mistrz Śląska -

Kindler,

Waga półciężka Rogenburg - Miś-

kiewicz.

Przy okazji zapytujemy Ł.O.Z.A. do

jakiego klubu należy właściwie Matusiak, gdyż jednej niedzielę walczy w

K.S.-ie, w tydzień po tym w M.K.S.-ie

Lucerna czeka

na gospodarzy z całej Europy

Po wygranych ostatnio w Brdziejściu mistrzostwach wiolarskich Polski P.Z.T.W. ustalili, że na mistrzostwa Europy w Lucernie wyjadą również Polacy. Ekipa nie będzie liczna, lecz zaiste doborowa.

Reprezentować nas będą trzy osady: Jedyński Verey, dwójki Dezo - Kostnowski, oraz czwórki ze sternikiem; Drajkowski, Parzysz, Czarkowski, Cho dziński stern. Jankowski (osada K.K.W.).

Mistrzostwa w Lucernie odbędą się 23 i 24 sierpnia br.

Widzieliśmy Pelzhausena

(Dokończenie ze str. 4-ej)

— Das kann ich nicht sagen (nie umiem powiedzieć).

— W 1944 r. była w Radogoszczu grupa Żydów, złożona z dwudziestu kilku osób. Co się z nimi stało? Byli skuci kajdanami, na dzień wyprowadzano ich do robót.

— Das kann ich sagen genau (to mogę powiedzieć dokładnie). Było ich trzydziestu. Ale nie wolno mi było do nich się wtrącać, podlegali bezpośrednio Gestapo. Mielli nawet oddzielną kuchnię. Przyprowadzano ich tylko na noc. Powiedziano mi, żeby o nic nie pytał, mam ich tylko pilnować, by broń Boże, żaden nie uciekł.

— Co się z nimi stało?

— Das weiss ich nicht...

Wysłannik naszego pisma miał możliwość obejrzenia krwawego zbira i asystowania przy powyższym przesłuchaniu.

Dziwnym zrzędzeniem losu, tuż przed przesłuchaniem zgłosił się do prokuratora Nowackiej, która przygotowała akt oskarżenia przeciwko Pelzhauseniowi, były więzień Radogoszcza. Twarz wymizerowana, nosząca wyraźne ślady przeżytych cierpień. Chęć złożyć zeznania o zamordowaniu przez Pelzhausena więźnia Hopkego...

A „biedny, niewinny” Pelzhausen o niczym nie wie, powtarzając nieodmienne:

„...das weiss ich nicht“.

Generalna próba piłkarzy Łodzi

Głównym reżyserem był Wacław Kuchar. — Brak punktualności. — Słaba forma Fornalczyka, Korporowicza i Komara

Zachęceniu wiadomością, iż trening reprezentacyjnych piłkarzy Łodzi przed meczem ze Śląskiem poprowadzi Wacław Kuchar, spieszymy szynkim Willisem na stadion L.K.S., pilnie bacząc, by nie spóźnić się ani minuty, gdyż na godzinie 17.30 pod rygorem surowej odpowiedzialności wyznaczyl zbiórkę L. O. T.P.N. 22 graczy z całego okręgu.

Po drodze mijamy Łęcza objęzzonego sprzętem piłkarskim, tuż za nim sunie jak ślimak (ten zawsze ma czas, tylko nie wtedy, gdy goni za piłką) z angielską flegmą Hogendorf, jest Makutynowicz, mija jednak 18-ta, a przy szatni ruchu nie widać.

Pan Kuchar siedzi spokojnie w łozie i czeka. Po dobrym kwadransie jest na boisku kilku piłkarzy, słynny „Wacek” rozpoczyna robotę. Wpierw trenuje bramkarza Makutynowicza, mniej więcej z metrów strzela do bramki dwoma piłkami, jedną w prawy róg i zaraz po tym idzie silny szczer w przeciwny koniec bramki. Makutynowicz zwija się jak w ukropie, tym bardziej, że p. Kuchar co chwile podaje piłkę Łączowi, a ten wali jak w bęben. Kilkakrotnie zamarliśmy ze strachu o siatkę, tak wali Łącz z ukosa i to z obu nóg.

Ktoś złośliwy zauważył, że p. Kuchar jest w lepszej formie od... Makutynowicza.

Powoli i słamazarnie ściągają gracze Widzewa, Z.Z.K., jest bramkarz Nr. 1

Komar. Jeszeze kilka kornarów pod okiem znawcy wykonuje Hogendorf, któremu Kuchar poświęca specjalnie więcej czasu, i mecz się rozpoczyna.

A tu jak na złość lunelo z niebios. Krótko trwał prysznice, boisko nienajgorsze, ale piłka pozał się Boże, ciężki nasiaknięty wodą „bania”.

Zestawiono drużyny w ten sposób, żeatak niby reprezentacyjny sformowali Hogendorf, Fornalczyk, Cichocki, Łącz, Marciński, wspomaga go pomoc z Millerem i Korporowiczem, Komar bronił po przeciwnej stronie.

Zabrakło na treningu niedysponowanego Barana, nie widać Włodarczyka, a obrońca Łuńc nie wiadomo dlaczego paru wykopach zszedł z boiska.

P. Kuchar udzielał informacji w ciągu gry, wytykał błędy, pouczał, wskazywał prawidłowe zagrania. Czy to są jednak formy nowoczesnego treningu, wątpimy, a czy gracze wiele z tego skorzystali też wątpimy.

Jeżeli chodzi o ustalenie formy kandydatów do reprezentacji Łodzi, to stwierdzić należy, że wyjątkowo słabo grał Komar, który do pierwszych 4-ch strzałów nie wyciągnął nawet ręki, a ograniczył się do wyjmowania piłki z siatki. Bramki trudne były do chwytania, lecz przynajmniej dwie z nich powinien był Tomaszowianin złapać.

Przewidziani reprezentacyjni obrońcy nie trenowali, a ich formę oglądać bę-

dzie można dopiero w niedzielę na meczu z Czujawem.

W pomocy zawił Korporowicz, że się ustawiał, że podawał, niepotrzebnie przetrzymywał piłki. Kłopot będzie z tą pozycją.

Miller odbijał piłki, jak tablica, i nim zasilał atak, zbyt jednak często „rozma-wiał” ze swym prawnym partnerem, a ten z reguły psuł wypracowane przez środkowego napastnika podania.

Hogendorf miał z Fornalczyka zbyt słabego współpracownika, ale kilkakrotnie precyzyjnie wypuścił Cichockiego i Łęcza, z jego to podań padały gole.

Wydaje się nam, że w chwili obecnej Cichocki będzie lepszy od Janeczka na środku napadu, gdyż ma bardziej plasowany i celniejszy strzał.

Łącz grał ze skrzydłowym Marcińskiem, temu ostatniemu nie odpowiadało jednak oślizgłe boisko. Kraszewski na przeciwnym lewym skrzydle był lotniejszy i kilka razy niebezpiecznie strzelił.

Po tej generalnej próbie przed „nazajdem” śląskim” przypuszczalnie skład reprezentacji Łodzi będzie następujący: Komar lub Makutynowicz w bramce, obrońcy — Włodarczyk, Łuńc, pomoc (od prawej strony) Pęga, Miller (Karolek) Urban, Hogendorf, Baran, Cichocki, lub Janeczka, Łącz, Kraszewski (Marciński).

Tak zestawiona jedenastka powinna już w komplecie rozegrać jeszcze jedno spotkanie treningowe dla lepszego zgrania się piłkarzy z różnych klubów.

Jeżeli drużyna zagra ambitnie i bojowo, a atakowi strzały będą jak to mówią „siedzieć na nodze” mecz ze Śląskiem będzie interesujący i zaciekły.

Podobno P.Z.P.N. projektuje zmianę w ostatniej chwili i chce przenieść mecz na Śląsk. Przeciw tej decyzji protestuje nie tylko Ł.O.Z.P.N., ale cała sportowa Łódź. A możeby tak Warszawa wyjechała do Krakowa?

(Zb. Skib.)

Znowu skandale!

Poznań i Grudziądz popisują się awanturami na boiskach

Mysleliśmy, że napięta atmosfera na boiskach piłkarskich z przed dwu tygodni minęła. Ostatniej niedzieli nie alarmowano z nikąd, mecze odbyły się spokojnie.

Widoczna poprawa. Ale gdzie tam, dopiero teraz dochodzą nas wiadomości z Grudziądza.

W czasie decydującego meczu o pierwszeństwo w tym mieście pomiędzy KKS Wisłą a miejscowym Ruchem doszło do niesłychanego starcia... na pięści.

Pobili się gracze obu drużyn, pomagała również publiczność. Słowem, skandaliczna burda i to gdzie, w cichym i spokojnym Grudziądzu.

Orzekniemy surowych kar, które spadną na winowajców z karczacego piedestału Wyz. Gier i Dyscypliny PZPN-u.

Poznań znowu chciał ukryć awantury zagorzałych kibiców Warty.

Jak się okazuje w czasie meczu z Polonią warszawską publiczność wtargnęła na boisko, ciskając w graczy „czarnych koszul” butelkami.

Tak, tak! W stolicy Wielkopolski jest źle! Czy wybryki dzikusów, kompromitujących sport, nigdy się nie skończą?

Do Lutomierska

wyjeżdżają piłkarze „Zryw”

W niedzielę dnia 10 sierpnia br. odbęda się w Lutomiersku towarzyskie zawody piłkarskie pomiędzy klubami sportowymi Zryw (Łódź) — Lutomiersk. Początek meczu o godzinie 17-ej. Zbiórka zawodników drużyny piłkarskiej KS ZWM Zryw — Łódź w niedzielę rano o godz. 8.45 na boisku własnym w Parku Ludowym przy ul. Srebrzyńskiej.

Kapitanowie okręgów w letargu

Pułkownik Reyman daremnie błaga o informację. — Co robi p. Otto?

Skoro potrafilmy z jednej strony dość ostro krytykować Kapitana Związkowego, za niezbyt fortunne zestawienie ostatnich dwu reprezentacji państwowych, przyjrzyjmy się również odwrotnej stronie medalu. Pułkownik Reyman jest tylko człowiekiem, nie może być równocześnie wszędzie obecny, nie jest w stanie np. w jednym miesiacu osobiście przyglądać się grze i obserwować formę graczy reprezentacyjnych rozrzuconych po wielu miastach na terenie całego kraju.

Usilnie więc prosi i monituje Kapitanów Związkowych w Okręgach, by ci informowali go stale i szczegółowo o formie oraz kondycji graczy — kandydatów do reprezentacji, by podawali nazwiska nowych, nieprzeciętnych jednostek.

Jak podaje ostatnio „Przeгляд Sportowy” próby te i monity pułkownika Reymana mijają bez echa. Za wyjątkiem Poznania nie informuje go nikt.

Czy panowie ci nie rozumieją ważności tych doniesień, czy też lekceważą swoje obowią-

wązki, nie wiadomo? Jest to korygodne niedbalstwo. Czy można się dziwić, że niejedno krotkie pomija się dobrego zawodnika, a na jego pozycji gra gorszy piłkarz? A skąd ma czerpać wiadomości Kapitan Związkowy, jak nie od swoich kolegów z okręgów?

Łódź należy do tych baz piłkarskich, które uważają za stosowne uporczywie i skromnie milczeć.

Zapytujemy więc, co robi p. OTTO i czy należycie wypełnia swe funkcje? Jak wynika z powyższych wywodów, nie spełnia on należnych do niego obowiązków.

Czy więc słuszne są pretensje niektórych osób do pułkownika Reymana, że nie powołał na obóz, obok Hogendorfa znajdującego się w dobrej formie Łęcza. Skąd ma on wiedzieć o jego formie, skoro p. Otto milczy jak grób?

Tak, tak, milczcie i czajcie się dalej kapitanowie okręgowi, broń Boże nie zdradzajcie lokalnych tajemnic, a lanie w Prodze bę-

Brawo, krakowska Wisła!

Trzy mecze w Czechach przyniosły zwycięstwa

Wisła krakowska nie zawiodła pokładanych w niej nadziei.

Trzeci z kolei mecz w Teplicach na terenie Czech był wprawdzie najciekawszy, ale i ten zakończył się zwycięstwem Polaków.

Teulice Szanow zeszyły z boiska pokonane 3:2 (2:0).

Gracze Krakowscy byli już przemęczeni poprzednimi spotkaniami i dlatego zegrali poniżej swych normalnych możliwości.

W pierwszej połowie gry Wisła miała przewagę i w 12 minucie uzyskała prowadzenie ze strzału środkowego napastnika Kohula. W 11 minut po tym Gracz precyzyjnie wypuścił tego samego zawodnika i wynik brzmiał już 2:0.

Po przerwie do głosu doszli Czesi i zdolali nawet wyrównać na 2:2. Wynik remisowyomal nie utrzymać się do końca zawodów, gdy niespodziewanie centrę Cisowskiego zamienił Giergiel w decydującą o sukcesie bramkę.

Zawodom przyglądało się około 3.000 widzów.

Bilans wyjazdowy jest dla Wisły dodatni. Na trzy rozegrane mecze wygrała wszystkie, uzyskując stosunek bramek 11:4.

Wyjazdy naszych drużyn piłkarskich, które przynoszą takie rezultaty są dobrą propagandą naszego piłkarstwa zagranicą.

Tournee Wisły po Czechach uznać należy za niezwykle udane.

Dokąd dziś pojedziemy

PAŃSTWOWY TEATR WOJSKA POLSKIEGO

Nieczynny. TEATR KAMERALNY DOMU ŻOŁNIERZA

Dzisiaj i codziennie gościnne występy...

TEATR TUR Ostatnie dni gościnnych występów...

TEATR LETNI „BAGATELA” Piotrkowska 94

Dzisiaj i codziennie o godz. 19.30...

Kina

ADRIA — „Serenada w dolinie słońca”

Kino: Bajka, Przedwiośnie, Roma, Rekord...

Program radiowy na dziś

12.06 Wiad. połudn. 12.10 Melodie ludowe...

Zjednoczone Spółdzielnie Krawieckie „Dom Modelowy” i „Trud”

OGŁOSZENIA DROBNE

Lekarze

LECZNICA lekarzy specjalistów Piotrkowska 3...

Dr LUSZKIEWICZ choroby kobiece...

Dr BILINSKI choroby serca...

Dr LIBO Aleksander choroby uszu...

Dr PIESKOW nerwowe, wewnętrzne...

Dr ZURAKOWSKI specjalista wenerologiczny...

Kupno — sprzedaż

„OKAZJA” Kilińskiego 47...

MANEKINY krawieckie damskie...

WAGA uchylna do sprzedania...

PIANINO, garderoba, lóška, lampę...

MOTOCYKL Zündapp 200 cm na kardan...

SPRZEDAM urządzenie sklepu spożywczego...

SAMOCHÓD osobowy

„Chevrolet” w bardzo dobrym stanie...

SPRZEDAM małą numer chomosi na przedmieściu...

RADIO super z okiem sprzedam...

SPRZEDAM samochód 2 tonowy...

KRAWATY najnowsze desenie po cenach konkurencyjnych...

SPRZEDAM samochód 2 tonowy...

ZAGINĄŁ młody doberman

odprowadzić za wynagrodzeniem...

PRZYBLAKAŁ się pies duży dog brązowy...

PRZYBLAKAŁA się suka wilczyca...

ZAGINĄŁ młody doberman...

PRZYBLAKAŁ się pies wilk szary...

PRZYBLAKAŁ się pies wilk — do odebrania...

BMW 6 cyl. limuz. 1940 r. Ford V 8 limuz. 4 drzwi...

ZAMIENIĘ 4 z kuchnią z wygodami...

ZAGUBIONO palcówkę, dowód osobisty...

ZAGUBIONO kartę RKU Łódź...

ZAGUBIONO legitymację, dowód osobisty...

ZAGUBIONO portfel z dowodami...

ZAGUBIONO kartę Emerytów...

ZAGUBIONO legitymację PSS...

ZAGUBIONO kartę rej. RKU Łódź...

Wielka zniska cen na sezon zimowy...

Teatr Letni „Bagatela” Piotrkowska 94

Palta, jesionki, ubrania, spodnie...

ZAGUBIONO legitymację PSS...

ZAGUBIONO kartę rej. RKU Łódź...

ZAGUBIONO kartę rej. RKU Łódź...

ZAGUBIONO kartę rej. RKU Łódź...